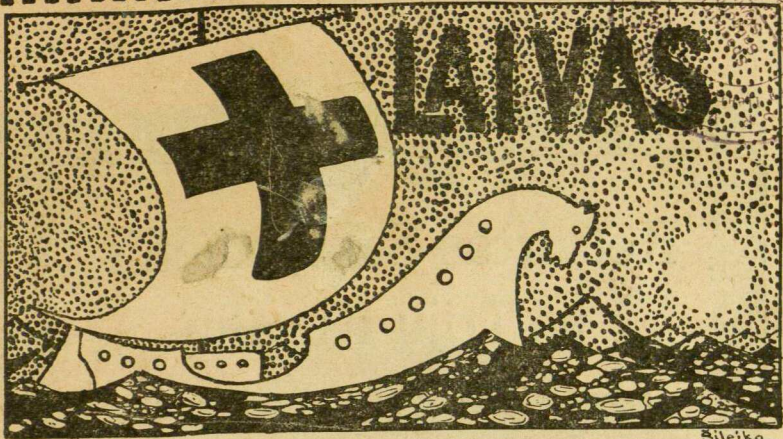

235 Biblioteka
Lietuvos
Tiesos
1922

Jobas

Sileika

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 4 SAUSIO (JAN.) 24 D., 1922 M. METAI II.

"Entered as second-class matter July 12, 1921, at the post office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879."

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams \$1.50
Vienas numeris 5c.
Pusei metų 75c.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year \$1.50
Six Months 75c.
Single Copy 5c.

DRAUGAS PUBLISHING COMPANY

2334 So. Oakley Ave.,

-:-

Chicago, Illinois.

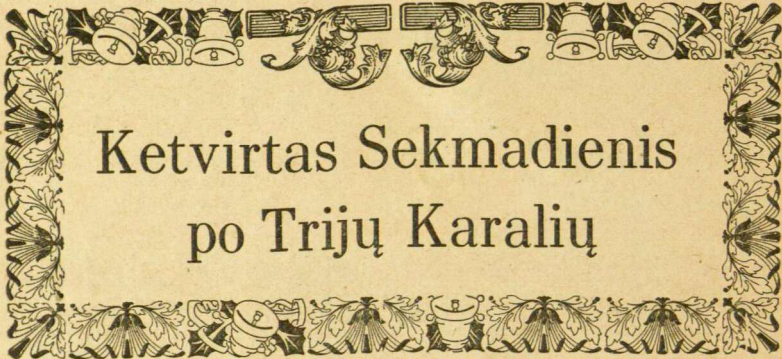

Mes plaukiame per šio pasaulio jurą į Amžinosios Tėvynės prieplauką. Kad laimingai daplauktume, turime būti Kristaus skirtame laive — Katalikų Bažnyčioje — kuri vairuoja šv. Petro įpėdinis Romos vyskupas.

Ir mūsų "Laivas" plauks išvien su Kristaus laivu.

Kapitonas.

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

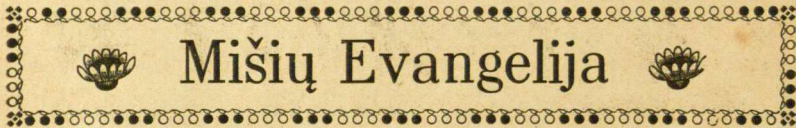

Ketvirtas Sekmadienis po Trijų Karalių

❀ Mišių Lekcija ❀

IŠ ŠV. POVYLO APAŠTALO LAIŠKO RYMIEČIAMS
13: 8—10.

Broliai: Nebukite nieko kalti tik kitas kitą mylėti. Nes kas myli artimą, pildo įstatymą. Nes: Nesvetimoteriausi; neužmuši; nevoksi; nekalbėsi neteisaus liudijimo; negeisi ir jei yra kokis kitas įsakymas, tai jis telpa žodžiuose; Mylėsi savo artimą, kaip save patį. Meilė artimo nedaro pikto. Meilė tada yra išpildymas įstatymo.

❀ Mišių Evangelija ❀

PAGAL ŠV. MATAŲ 8: 23—27.

Aną metą: Kada Jėzus įžengė į luotą, sekė Jį Jo mokiniai; ir štai, didelė audra iškilo ant jūros, taip kad luotas buvo užliejamas bangų, o Jis miegojo. Ir Jo mokiniai priė-

jo prie ir prikėlė Jį, tardami: Viešpatie, gelbėk mus, žustame. Ir Jėzus tarė jiems: Kodel bijotės jus, mažo tikėjimo? Tada atsikėlęs, Jis įsakė vėjams ir jurai ir tada atėjo didelė ramybė. Ir žmonės stebėjosi, kalbėdami: Kas Jis yra, kad vėjai ir jura klauso Jo?

A. † A. POPEŽIUS BENEDIKTAS XV.

ROMA, sausio 23. — Oficialiai paskelbta, šventasis Tėvas Benediktas Penkioliktasis mirė vakar, sausio 22 d., 6:00 rytą (Chicagos laikas — vidunaktis prieš sekmadienį).

Popežiaus mirtis buvo laukiama kas momentas. Mirštant prie popežiaus buvo gydytojai, kardinolas Gasparri ir kiti.

Pradėjus pusiaunakčiu netekta jau jokios vilties. 2:00 po pusiaunakčio Dr. Battistini pranešė, kad popežus gyvas išbūsiąs dar apie kokias keturias valandas..

UŽIA AUDROS.

“Ir štai didelė audra iškilo ant jūros, taip kad laivelį pradėjo užlieti bangos”.

Plaukia ir dabar laivas per šio pasaulio jurą —tai Katalikų Bažnyčia. Didelės audros kilo ir kyla prieš ją. Kartais rodosi, kad sukeltos audrų bangos jau nuskandys ją. Nors dirba ir visas savo jėgas deda plaukiantieji tame laive katalikai, bet išrodo, kad jau nėra vilties išsigelbėti. Bedievybės ir klaidų bangos štai jau, rodos, užlies.

Bet, kad plaukiantieji laive atsimena, kad su jais yra Jėzus, puola prie Jo šaukdami: “Gelbėk mus, žustame,” tuojuos audrų veikimas nekenkia laivui —Bažnyčiai.

Užia audros prieš mūsų katalikų Bažnyčia Lietuvoje ir tarp lietuvių Amerikoje. Ją kelia socialistai laisvamaniai, neprigulmingi katalikai (nezalėžnikai), Biblijos studentai ir kiti. Jiems gelbsti šiadadausiai, nesuprantanti savo užduoties katalikai. Jie iš savo didžio kvailumo laiko save “labai išmintingais”, ir nepaisydami tikrai protingų ir išmanančių žmonių patarimų, remia pirkdami jų laikraščius, knygas ir net duodami jiems aukas. Tuom tarpu katalikiškiems reikalams neduoda nieko, arba kokį menkniekį. Beto toki “gudruoliai” mėgsta peikti visoki katalikišką veikimą, kurio nesupranta, o giria priešingąjį katalikams darbą, kurie irgi nesupranta ir nemato to pasekmių.

Lietuviai katalikai prieš audros sukeltas bangas veikia smarkiai. Jie deda visą savo sumanumą ir prityrimą, kad jų laivas— Bažnyčia nebūtų užlieta.

Tai labai geras dalykas iš tos pusės.

Bet vienas dalykas reikalingiausias, o jis užmirštas,— tai malda. Lietuviai katalikai, rodos, kaip ir netiki maldos galybę, ir mažai jos vartoja. Tuom tarpu prie visų darbų Bažnyčios naudai reiktų priedėti daug, daug karštos, išvermingos, nužemintos maldos. “Viešpatie, gelbėk mus, nes žūtasme” —panašus žodžiai iš retų lupų teišėina.

Ta klaida turėtų būti pataisyta. Dievobaimingi žmonės ir vieni sau ir viešai susirinkę bažnyčioje turėtų karštai melstis už Bažnyčios reikalus, kad Dievas gelbėtų nuo bedievybės bangų.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

BAŽNYČIA IR BIBLIJOS STUDENTAI.

Klausimas.

Dievas yra visur, tą visur Jį galima garbinti. Kam iš rastos bažnyčios, ir verčiami žmonės į jas vaikščioti, Dievą garbinti, kad jie tai gali atlikti namieje ir kiekvienoje kitoje vietoje?

Biblijos Studentas

Atsakymas.

Pirmiau negu atsirado šiame pasaulyje lietuviškieji Biblijos studentai, buvo Katalikų Bažnyčia. Ji jau antrą tukstantį metų baigia gyventi, kuomet Biblijos studentai tik dabar pradėjo rodytis. Ji savo globoje laikė ir laiko milijonus žmonių. Daugybę jų privedė prie augšto šventumo, kitus prie išganymo, nei vieną nepražudė, kas jos klausė.

Tautas iš laukinių ir žvėriškai nuožmių padarė šviesiomis, gailestingomis, pilnomis pasišventimo.

Tą visą prakilnų darbą ji daugiausia atliko per savo tam tikrus maldos namus —bažnyčias.

Ir šiandien žmonija ir tautos būtų laimingesnės, išvengtų daugybės nelaimių, jei turėtų daugiau bažnyčių, ir jas lankytų vietoje ką belanko teatrus, žaislų pasilinksminimų vietas, ir tt.

Bažnyčios nutildo žmonių gyvuliškus jausmus ir geismus, stabdo jų kerštingus sumanymus, ardo piktus supla-

navimus, o jų vietą užpildo prakilniomis mintimis, didžiais, augštais troškimais, puikiausiais pasirūžimais. Bažnyčios, kas jomis išmintingai naudojasi, gimdo dvasios galiūnus, tvirtos, neperlaužamos valios žmones.

Sakysite, kaip jos tai padaro?

Jos tai padaro visu kuo, kas jose daroma tikybiniu žvilgsniu.

Paveikslai, esanti jų altoriuose ir kabanti ant sienų, ypač stacijų paveikslai, žmogui kalba, aiškiau už knygą.

Bendras žmonių meldimas, ypač gražios, melodingos giesmės, širdyse gimdo maloniausius jausmus, valią ragina prie gražių darbų, prie meilės visa ko, kas prakilnu, ir prie neapykantos visokio blogo.

O Mišios šventos su visomis savo apeigomis, tai yra tikroji žmonių sielų paguoda, ramybė ir vienintoja su Dievu.

Kas tik velija žmonėms gero laikino ir amžino, teveda juos į bažnyčia.

Gi kas nori juos padaryti visapusiškai nelaimingais, tai geriausiais kelias atitraukti juos nuo bažnyčių.

Tokiais žmonių "geradariais", jau aišku, nori būti lietuviškieji Biblijos studentai.

Jie visomis savo jiegomis, labai uoliai remiami protestonų, darbuojasi tarp lietuvių katalikų, kad juos atitrauktų nuo lankymo bažnyčių.

Ir čia jie pasirodo biauriais veidmainiais.

Jie mokina, kad nereikalingos bažnyčios ir kad nereikia į jas vaikščioti, o pats neturėdami bažnyčių, tai nors į saliuų svetaines kviečia žmones klausyti jų pamokslų, kviečia į įvairius privatinius namus kuriuose atlieka savotiškas pamaldas.

O kam ten kviesti, jei žmogus "ir namieje gali garbinti Dievą"?

Katalikų Bažnyčia geriau už Biblijos studentus žino, kad Dievas yra visur. Ji mokina žmones, kad apie visur-

esantį Dievą visur atsimintų ir Jį tinkamai visur pagarbintų.

Bet ji ir tai labai gerai žino, kad tik tie žmonės gerai atmena, kad Dievas yra visur ir visose vietose Jį pagarbina, kurie lankosi į bažnyčią ir ten išmoksta kaip visur garbinti Dievą.

Katalikai, lankykite savo Bažnyčias ir lankykitės kas nedėdienis ir šventadienis į banyžčią, taip kaip to nori ji.

Ir Jėzus mūsų mokytojas keliaudavo į Jeruzalės bažnyčią ir į kitus žydy maldos namus garbinti Dievą.

PĒTNYČIA IR MĒSA.

Klausimas.

Užėjau pėtnyčioje į restoraną pavalgytų pietų. Man atnešė mėsos. Nedrįsdamas gražinti atgal, kad nebučiau pajuktas kitų, nes buvo daug įvairių žmonių restorane, valgiau. Ar yra man kaltė tame atsitikime?

Katalikas

Atsakymas.

Yra dviguba kaltė. Viena už laužymą Bažnyčios įsakymo, antra už gėdijimąsi išpažinti viešai savo tikėjimą.

Susilaikyti nekuriuose dienose nuo valgymo mėsos yra įsakyta Bažnyčios. Taigi tik ji ir turi teisę savo pavaldinius, savo išpažintojus nuo pildymo to įsakymo paliuosuoti. Pats žmogus katalikas neturi teisės save liuosuoti nuo uždėtos jam priedermės. Kas pats save be Bažnyčios pripažintos priežasties liuosuojasi nuo pildymo to įsakymo, turi kaltę.

Tarp priešasčių liuosuojančių nuo įsakymo nevalgyti mėsos pėtnyčioje ir nekuriuose kitose dienose yra sunki liga.

Katalikas neturi priedermės tyčiomis daryti viešą parodą savo tikėjimo.

Bet neprivalo nei savo tikėjimo užsiginti, nei jo gėdintis.

Kiekvienam katalikui reikia atsiminti, Išganytojo žodžius: Kas užsigins manęs prieš žmonės, tai Aš užsiginsiu prieš savo Tėvą, kuris yra danguose.

Kas gėdijasi pasirodyti viešai kataliku, tas gėdijasi savo tikėjimo, kurį išpažįsta. Reiškia, kaip ir parodo, kad tas jo išpažinamas tikėjimas yra tokis, kad su juo nei prie žmonių netinka pasirodyti.

Susilaikymas nuo valgymo mėsos pėtnyčioje tai yra viešas išpažinimas savo katalikystės. Tuo budų katalikas prisipažįsta esąs kataliku ir gerbiąs savo tikėjimą, savo Bažnyčią.

Gi kuris iš gėdos, kad nebūtų keno nors pajuoktas, nelaiko savo Bažnyčios įsakymo ir valgo pėtnyčioje mėsą, tas sau daro didžiausia gėda ir kelia kituose žmonėse pasibaurėjimą katalikais. Jie žino, kad katalikai didžiuojasi savo tikėjimu, o mato, kad nekurie nedrįsta su juo pasirodyti, jie giria savo Bažnyčią, o niekina jos įsakymą.

Tas pats katalikas nesigėdintų atsisakyti valgyti mėsą pėtnyčioje ar kitoje dienoje, jei jam būtų daktaro uždrausta dėl sveikatos.

Bjauri yra daugelio lietuvių katalikų yda, kad gėdijasi išpažinti savo tikėjimą įvairiuose atsitikimuose; gėdijasi nešioti kokį nors tikėjimo ženklą, o nesigėdija blevyzgoti niekus viešose vietose, nesigėdi bjaurių vietų, šlykščių žodžių, nedorų paveikslų, bedieviškų, ar atskaluniškų prakalbų.

Dabartiniuose laikuose reikia kaip tik daugiau drąsos išpažinti savo tikėjimą ir prie jo taikinti kolabiausia savo gyvenimo darbus.

LIGONYS GYDO LIGONĮ.

(Tikras įvykis. Verstas iš anglų kalbos.)

Telefonas šaukia ligoninio vežimo į nelaimingo įvykio

vieta prie geležies kasyklų. Ligonynės kapelionas laukia sužeistų, kad jiems suteikus tikibinės pagalbos, sustiprinti jų sielas į amžiną kelionę. Vežimas apsistojo prie šv. Vincento ligonynės vartų. Inešė du jaunu darbininku; jų veidai išbliškę su didelio skausmo ženklais, akys uždarytos, dusavimas sunkus. Gydytojas apveizėjo sužeistas galvas, aprišo; slaugytojos (norsės) pasiliko prie nelaimingųjų. Vyresnysis ligonis pradėjo baisiai keikti; jaunesnysis atidengė akis: “Mykolai, nekeik taip baisiai; geriaus sakyk: Jėzaus Širdie, pasigailėk manęs”! Tie žodžiai išaukė dar didesnių burnavimų.

“Dieve, pasigailėk jojo!” tarė silpnu balsu jaunesnysis.

“Ar esi katalikas”? paklause jo kapelionas. “Taip tėve! Anas nežino, kad yra nuodėmė taip keikti, jis neturi nei jokio tikėjimo; bet tai geras vaikinai, gelbėjo mane, kaip tik galėjo.”

Ant jaunesniojo, Antano, krutinės pasirodė švenč. Širdies škaplierius. Nuo pirmos šv. Komunijos ji nuolat nešiojo. Dievobaiminga motina sergėjo, kad neapleidintų tikibinių priedermių ir kas pirmąją pėnyčią eidavo prie švenč. Sakramento.

Gydytojas pasakė, kad abiems nėra vilties išgijimo.

“Tėve, ar aš dar ilgai gyvensiu”? paklausė Antanas. “Laikas tavo, mano sunau, trumpas, todėl prisirengk prie išpažinties, o aš tau atnešiu ir šv. Sakramentą, idant pasištirtumei į amžiną kelionę”.

Antanas persižegnojo ir pradėjo išpažinti savo nuodėmes. Tuo tarpu antras nuolat keikė ir burnojo. Kunigas davė Antanui išrišimą, o iš kito kambario vėl pasigirdo keikimas. Antanas vėl tarė: “Švenč. Jėzaus Širdie pasigailėk ano nelaimingo Mykolo”!

“Maldauk už jį, mano sunau, kuomet nueisi pas Dievą”, tarė kunigas. Scena buvo pajudinti, vienas mirštantis, užmiršęs apie save, meldėsi už kitą mirštantį.

Kapelionas suteikė Antanui paskutinį patepimą ir pradėjo melstis už mirštantį.

Tyla kambaryje buvo pertraukiama mirštančio atsidusėjimais ir jo draugo keiksmiais. Dar viena valanda ir Antano siela nuėjo pas savo Sutvėrėją, o Saldžiausia Jėzaus Širdis parodė jam Savo begalinę meilę tuojaus numirus.

Slaugytoja drobule pridengė numirusio lavoną. Kunigas kreipėsi prie antros lovos, prie kurios stovėjo senas žmogus. “Ar ligonio esi giminė”? “Esu jo tėvas” atsakė. “Kokio jis tikėjimo”? paklausė kunigas. “Nejokio, ant kiek aš žinau, mes esam metodistai”. “Ar tavo sunus yra apkrikštytas”? “Mes nekrikštijame savo vaikų ir nematau, kad jis rupintusi prisidėti prie kokios bažnyčios”.

Tuo tarpu sužeistas sunus pasikėlė truputį ir iš jo veido ir akių buvo galima pažinti, kad dar turi sveiką protą. “Aš noriu prigulėti prie jo Bažnyčios”, tvirtai sušuko, “tiktai jo Bažnyčia yra tikroji. Jis tą sako. Ar jį matėte”? “Ką”? Ligonio tėvas ir slaugytojos pažvelgė į tą pusę, kur ligonis nustebęs veizėjo. Girdintieji atjautė nepaprastą Dievo veikimą tame kambaryje.

Aišku buvo, kad ką tik numiręs Antanas išprašė nuo Dievo atsivertimo malonę nelaimingam Mykolui.

“Mano sunau, tarė kapelionas, ar trokšti sutikti savo draugą danguje? Ar nori tenai nueiti? O jei nori, turi priimti krikštą, tikėti į katalikų Bažnyčią”.

“Taip noriu,” atsakė, turėdamas akis nukreiptas į ana šalį, kur matė Antaną. “Ar nori priimti šv. krikštą ir tapti kataliku”?

“Noriu būti kataliku, kaip jis,” atsakė aiškiai, tvirtai, “ir trokštu priimti krikštą”.

“Ar gailies už visas savo nuodėmes, o labiausiai už tuos baisius keiksmus ir burnojimus dabar neseniai išstartus”? “Gailiuos, gailiuos”! ir ašaros jam pasipylė iš akių.

Kapelionas užsidėjo stulą, paėmęs vandenį, atrišo galvą ir jį apkrikštijo. O stebuklingas šv. Sakramentų veikimas, ligonio išvaizdą atsimainė, jis pats primo, malonus

nusiramīnimas papildē jo veidā; linksmāi šipsodamas, vēl atkreipē savo akis ī tā vietā, kurioj matē Antanā, savo draugā gulintī. Lupos pradējo balti, artinosi mirtis. Kunigas pradējo balsiai kalbēti “Tēvē Musū”, o mirštantis stengēsi jī sekti. Paskui kalbējo gailēsčio aktā ir “Tikiu ī Dievā Tēvā”, o Mykolas kartojo. Kunigas pakēlē rankā, suteikdamas paskutinē absolūciju ī gyvybēs kibirkštis ant visados užgeso.

Ir taip ačiu savo draugā maldai tapo amžinai laimīngas.

ŠV. PRANCIŠKUS ASYŽIETIS.

Tāsa.

Eikime nors kokiā valandā paskui tuos ramybēs ir Dievo palaiminimo angelus. Visus, kuriuos sutikdavo, sveikindavo žodžiais, kokių juos išmokino palaimintas jū tėvas: “Tegul Dievas apdovanos tave ramybe”. Kaip tiktai pamatydavo bažnyčią, tuojaus ējo atiduoti garbę Dievui ir atkalbēdavo maldā, kuriā išmokino juos šv Pranciškus: “Garbināme Tave, Viešpatie Jēzau Kristau, čia ir visose bažnyčiose ant žemēs; garbiname Tave, jog per šventā Kryžių atpirkai ši sviētā”. Jei jū užklausdavo, iš kokios šalies, kuomi užsiima, atsakydavo su nusižeminimu: “Esame atgailotojai, atējē īš Ašyžiaus”, nes nedrīso dar vadintis vienuoliais.

Jū pamokslai buvo prasti ir aiškūs; rodē trumpai, koksai yra kelias ī dangū. Priimdavo su padēkavone valgius, kokių jiems duodavo, bet niekuomet neimdavo aukso nei sidabro; meldēsi už savo persekiotojus, o kad neturējo, kur nuo šalčio pasislēpti, džiaugēsi, jog tapo panašus Tam kuris neturējo, kur galvos padēti.

Ta jū kelionē Dievo žodžių apsakinėjimui, kaip ir pirmoji truko neilgai. Pranciškus, eidamas pagal savo dieviško Mokytojaus valią, pirmas sugrīžo ī savo numylētā gim-

tuvē prie Pareinkulos, kur priēmē trīs naujus mokytojus: Joną Konstatijušą, Barbariką ir Bernardą iš Viridento.

Pranciškus, norėdamas turėti apie save surinktą visą savo šeimyną, prašė Dievo, kad juos sugrąžintų. Jo noras išsipildė. Keletą dienų praleidus, visi kartu sugrįžo prie Pareinkulos. Regėdamas jų skaitlių ir augantį dvasios karštumą, pamastė, kad jau atėjo laikas įkurti iš jų vienuolinę draugiją. Delto tai jiems pasakė: “Numylėti broliai, matote, kaip mūsų burys, Dievui laiminant auga ir dauginasi. Laikas yra nustatyti regulas, kurias paduosime Apaštališkam Sostui užtvirtinti, nes žinau, kad kaslink tikėjimo vienuolijų, nieko tvirto negalima įkurti be jo leidimo ir užtvirtinimo. Eikime tad prie savo Motinos, šv. Rymo Katalikiškos Bažnyčios ir apsaikykite darbus popiežiui iš to visko, ką Viešpats padarė per mumis, idant pagal Jos valią ir įsakymą vestume toliaus darbą, kurį pradėjom”.

Čia pasirodė mums tikroje šviesoje Asyžiaus Patriarka, kaip sunus, pasiduodamas šv. Petro Sostui, lygiai su grynų tikėjimu, kad popiežystėje mato svarbią šviesos ugnį, kertinį Katalikiškos Bažnyčios akmenį, neklistantį Evanaglijos aiškintoją, visų gerų darbų apginėją ir viltį ateityje. Nei joks Bažnyčios įstatymas nereikia'avo tuokart, idant vienuolijos prašytų Rymo užtvirtinimo; nes tas įstatymas buvo apskelbtas paskiaus dar už šešių metų ketvirtame Lateraniniame Vyskupų susirinkime; bet šventasis žinojo, kad kiti stulpai gali sugriuti ir kad tiktai Petru buvo pasakyta: “Tu esi uola ir ant tos uolos pastytisiu mano Bažnyčią ir pragaro vartai jos ne pergalės”.

Jo sumanymas buvo lygiai prastas, kaip gilus. Įkasti kryžių žmonių širdyse, pastatyti jį ant augščiausios žmonių giminės vietos ir delto siekio išrinkti pirmuosius gerus vyrus, sutvarkyti iš jų rindus ir duoti jiems vadovu Kristaus vietininką; štai trumpuose žodžiuose sumanymas, kokį jis turėjo iš to viso įvikdinimui visą gyvenimą pašventė. Del to tai įsakė visiems savo vaikams ir ant visados,

idant imtų Evangelijos mokslą iš šv. Petro ir Jo Ipėdinių lupų; užtikrino jiems Dievo dovaną, duotą popiežiams, idant neklystų tikėjimo dalykuose ir amžiną Bažnyčios tvirtybę. Draugai, manydami tą patį ką ir šv. Pranciškus, pagyrė tą sumanymą. Šventasis parašė tuojaus įstatus (regulas) pagal šv. Evangelijos mokslą ir prie trijų įžadų: neturto, paklusnumo ir skaistybės, prideda visišką visokių gėrybių net bendrų išsižadėjimą.

(Toliaus bus).

KATALIKŲ KUNIGO KERŠTAS.

Vieną kartą į viešbutį tarp daug kitų keleivių atvažiauvo ant nakties penki žmonės: keturi pasauliniai, o penktas, jiems nepažįstamas kunigas. Anie pasauliniai, budami ištvirkusiais ir laisvamaniais, džiaugėsi, kad gavo tarp savęs kunigą iš kurio galės pasijuokti ir psilinksinti ir ištiesų visą vakarą visaip niekino ir tičiojosi iš kunigų ir tikybos.

Kunigas matydamas, kad keturiems negalės atsispirti, tylėjo kantriai pakeldamas išniekinimus.

Vakarienės laikė lygiai nedav! ramybės kunigui, visaip jį pašiepdami ir išvedė iš kantrybės, taip, kad jis negalėjo valgyti.

Namas buvo medinis ir ant dviejų gyvenimų. Tiems keturiems keleiivams duota kambariai augštai, o kunigui žemai pernaktoti. Kuomet kunigas išėjo iš valgomojo kambario, burnotojai pradėjo dainuoti, vel išniekindami dvasiškiją.

Dabar, tegul tas pats apsakys, kas toliaus atsitiko ir kuris labiausiai burnojo prieš dvasiškiją. "Užmigome ramiai, apsakė jis, kaip staiga apie antrą valandą po pusianakties pasigirdo balsai: gaisras, gaisras. Greitai viešbutis tapo ugnimi apimtas. Kilo didelis sumišimas visuose namuose. Gelbėsi, kaip kas galėjo. Aš bėgdamas, suklypau ir nusilaužiau koją. Sušukau draugams: gelbėkite, gelbėki-

te mane ir nepalikite ugnyje. Bet veltui. Vienas tarė, kad jau laiptai dega, gelbėkis pats, kaip gali. Visi tris pabėgo. Veizėjau, kaip jau langai degė ir ugnis iš visur artinosi. Varpai skambėjo ir visur buvo girdėtis šukavimai, bet manęs gelbėti niekas nesiskubino. Per langus išgirdau balsą iš apačios: “Prašome kunigas grįžti atgal! štai sienos griuna! Pražus kunigas! kas per drąsumas! Ir ko ten lįsti į ugnį!” “Štaiga kas tai įlindo į mano kambarį per išlaužtą stogą. Apsvilęs, suplėšytuose rubuose, ir sukruvintas metėsi į šalis ir pamatęs mane gulintį dumuoe, greitai pagrobė mane užmetė ant kairiojo peties ir pagavo virvę netoli jo kibanią. Pažinau jame kunigą, draugą kelionės, iš kurio taip baisiai neseniai juokiausi ir apalpau. Kuomet atsipeikėjau, pamačiau save paguldytą daržo gale. Gydytojas apveizėjo mano koją ir apie mane buvo daug žmonių susirinkusių. Girdėjau, kaip žmonės kalbėjo: “Keleta keleivių žuvo, daug susižeidė. —Kunigas geriausiai pasielgė, Su pagelba kopečių ir virvės užlipo ant stogo, iš tenai dasigavo į kambarį, kur rađęs keleivį, išnešė jį ir išgelbėjo, bet pats labai susižeidė ir guli ligoninėje”

“Kaip tiktai šiektiek pagijau ir galėjau vaikščioti, nuėjau tuojaus aplankyti kunigą, kuris mane nuo mirties išgelbėjo. Ilgai stovėjau prie lovos, ant galo tariau: Atleisk, gerbiamas tėvė! Draugai mane apleido, o tu man ,savo persėkiotojui, išgelbėjai gyvastį!”

Kunigas pažvelgė į kryžių, kabantį ant lovos ir tyliai tarė: “Atleisk mums mūsų kaltis, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams”

Taip tai atsिमokėjo, kunigas, Kristaus tarnas, savo priešui. Patsai save pastatė į mirties pavojų, gelbėdamas savo artimą.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Teatras ir Mišios.

(N. C. W. C. N. Ser.)

Teatrų korporacija, Keith, kuri turi apie 100 teatrų 75 miestuose į rytus nuo upės Mississipi, leido visuose savo teatruose iškabinti pagarsinimus, kokia yra arčiausia prie teatrų katalikiška bažnyčia, kuriose valandose laikomos mišios ir klausoma išpažinties.

Tai padaryta todėl, kad katalikai aktoriai ir aktorės galėtų, lengviau savo tikybinę pareigą išpildyti.

To reikalavo Katalikų Aktorių gilda (unija) per savo atstovą Albee.

Tą pat atsiekė katalikai aktoriai ir San Francisco ir Washingtono prie to einama.

Tai gražus katalikų susipratimas ir mišių šventų vertinimas.

Poznaniaus vokiečiai katalikai kreipėsi į šv. Tėvą.

Vos lenkai tik gavo Poznanių, jau pradėjo skriausti vokiečius katalikus. Atėmė jiems nekurias bažnyčias.

Dabar vokiečiai katalikai kreipėsi į šv. Tėvą, prašydami, kad jis pagelbėtų jiems atgauti seną Pranciškonų bažnyčią, kurią jiems atėmė lenkų valdžia.

Jie taip pat skundžiasi ir ant lenkų katalikų, kurie nori įsibriauti į jų bažnyčias su savo lenkiška kalba.

Pranciškonų bažnyčia buvo Poznaniaus vokiečių katalikų savastimi nuo 1830 m. Bėveik visą šimtmetį jie vieni ją naudojo,

Vatikano Astronomas.

Vatikano Observatorijos direktorium yra vienuolis, jezuitas, kun. Jonas Jurgis Hagen. Jis padarė naujus at-

radimus astronomijos srityje. Pereitų metų vasarą jis dalyvavo Potsdame Astronomiško Draugijos susivažiavime ir tenai kalbėjo apie ypatingos rušies debesis ir rodė juos ant lapų. Visi astronomai nepaprastai tuo dalyku užsiinteresavo. Jie visi laukia, kad greitai iš Vatikano pasirodys katalogas su debesimis, apie kurias dabar astronomai darbuojasi.

Astronomų Susivienijimas šimet susivažiuoja į Rymą gegužės 1 d. Tėvas Hagen pakviestas į komisija, užsiimančią žvaigždėmis.

Tai yra ypatingas pažymėjimas tam vyrui, kuris visą savo gyvenimą pašventė tam mokslui.

Paskučiausiam leidinyje "Amerikos Mokslo Vyrai" tėvas Hagen paskaitytas net didesniu matematiku kaip astronomu.

Tėvas Hagen pragyveno Amerikoje 26 metus.

Atsargiai su šių laikų dvasia.

Arkivyskupas Mykolas J. Curley savo prakalboje į šv. Trejybės kolegijos studentes iš 75 vyskupijų perspėjo laikytis labai atsargiai su šių laikų dvasia. Jis sakė:

"Šių laikų atmosfera yra nesveika grynų katalikiškų idealų merginai. Jus išeisite iš kolėgijos į pasaulį ir susitiksute su kitomis, kurios neturi jokio tikėjimo. Bukitė atsargios! Gero namo (šeimynos) idealas, katalikiškas vedusiųjų idealas turi būti atlaikytas ir pavyzdį tame turi duoti katalikė moteris.

Jei sutinkame jauną moterį, užmiršusią savo tikėjimą, apleidus jo praktikavimą, tai kad ir ji kartais pasaulyje ir blizga viešai, bet jos gyvenimas yra ant blogų pamatų.

Ziurėkime prie ko pasaulis priėjo!

Šeimynos griuva, divorsai eina šimtais tukstančių, vaikai apleidžiami ir paliekami, nekurie jų net nepažįsta savo motinos. Nepamirškite šių dalykų!"

Arkivyskupą lankant lydėjo kun. T. J. Shahan, Katalikų Universiteto rektorius.